

Mèxic, D.F. 15 de març del 1954

Estimats pares i Joan: vaig rebre la carta del pare des de Madrid. El suposo ja reintegrat a Barcelona.

Ja vaig escriure a l'Oller i Rabassa, una carta ben sincera i afectuosa. Li deia de debò el que penso de la seva obra, que sempre m'ha interessat molt.

No sé si els vaig explicar en la meua anterior que s'ha constituït una comissió (a Barcelona) organitzadora d'un nomenatge a Josep Carner, amb motiu del seu ^{setantè} ~~anivarsari~~ aniversari i m'ha estat demanada la meua col·laboració per a un llibre que li serà ofert.

Mare: ja deixo els afers literaris per a parlar de les coses que a vostè li agraden més. El Raimon, a l'escola, ens està resultant una revelació; a la llibreta de deures, té només qualificacions de 10 punts -que és la màxima- i en la certificació corresponent als mesos de febrer ~~xxxx~~ i març, ha obtingut un promig de 80 sobre 100 punts, amb la qual cosa ja ~~xx~~ n'hi ha de sobres perquè el nostre orgull paternal es vagi tornant insuportable. Per acabar-no d'arreglar, la Glòria (que va a "Kinder" o pàvula) ens porta cada setmana dues estrelles: una d'or que els posen al front i una altra de plata que porten enganxada en una cartolina amb el seu nom. Són les dues màximes qualificacions que es poden obtenir en el "Kinder" i avui ens ha explicat, en tornar de l'escola "que la senyoreta l'ha aplaudit i tot"

Imagini's! A la Teresa, és clar, com que encara no ia mèrits, li diem sempre que és una inútil i que no fa res per a guanyar-se el pa que es menja. Cal aclarir que ella no s'hi amoïna gens, perquè és més fresca que un ensiam, i a més -que Déu ens la conservi així!- és la que té més gana de tots tres i la que menja més. La Rosa comença a dos quarts de vuit del matí per a arreglar el Raimon (que entra a les vuit), segueix amb la Glòria, que entra a les nou, després va a comprar el menjar, després va al parc amb la Teresa, torna per a rer el menjar i a la tarda ho empalma de seguida amb l'ajut que necessita el Raimon per a rer els deures. Quan els acaben, surten a donar un tomb amb la Ma. Teresa (l'esposa de l'Arcadi) i els cosinets. Entre tots, sumen cinc bicicletes, i quan s'hi ajunten els nens dels Vidal, set. Després d'això, el sopar, ficar-los al llit, etc., i ja vine amb gana per al sopar, de manera que a les nou, la Rosa acaba les seves tasques, com si li hagués passat una aplanadora per damunt. Bé: això és exagerat, perquè gràcies a Déu és forta, tot no ia molt de gust i no demanem res més que seguir amb la felicitat d'ara, augmentada, si pot ésser per la de reunir-nos amb vostès.

No tinc, des de fa una temporada, més reina que mai. També, que Déu me la conservi! I encara, amb la meua dèria per a escriure, no em queda cap moment per a contemplar les estrelles.

Espero, amb una impaciència reviscolada, saber els resultats de la gestió del pare prop de la censura de Madrid. No puc negar que la publicació d'aquest llibre meu em fa una il·lusió extraordinària!

Punt final, per avui. Una abraçada ben rorta per a tu, fill meu, i vostès repin tot l'amor del seu

Pere

Molts records de la Rosa. Petons dels nens. Records als oncles i cosins